

ת"פ 3482/01/19 - מדינת ישראל נגד אברהם מניאן

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 3482-01-19 מדינת ישראל נ' מניאן(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם מניאן (עציר)

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע שתי עבירות של התפרצות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ועבירה של כניסה למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק.
2. עפ"י פרט האישום הראשון, ביום 25.12.2018 בשעה 7:20 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם עם מעסיקו מר דוד הורנשטיין (להלן: "דוד") במטרה להתקין ריהוט בקיבוץ שילר (להלן: "הקיבוץ"). לאחר שטען הנאשם בפני דוד כי אינו חש בטוב נשלח לנוח ברכב. או אז, התפרץ הנאשם לביתה של הגב' סיון גובשטיין, עת הניקה את תינוקה, פתח את תיקה ונטל ממנו רכוש כדלקמן: כרטיס אשראי, כרטיס לייפסטייל, כרטיס משק, גיפטכארד, רישיון נהיגה, כרטיס בהצדעה, כרטיסי מועדון שונים, כרטיס קופ"ח כללית, תעודת נכה (להלן: "הכרטיסים"), כסף מזומן בסכום של כ- 100 ₪, מטבע כסף זר, זוג עגילים בציפוי זהב (להלן: "העגילים"), ונשא אותם מהבית.
- בעשותו כן, התפרץ הנאשם למגורי אדם בכוונה לבצע גניבה, נשא ונטל את הרכוש הגנוב, כשהוא מתכוון לשלול אותו מבעלו שלילת קבע.
3. עפ"י פרט האישום השני, בהמשך לאמור, סמוך לשעה 08:00, ניסה הנאשם לפתוח את דלת ביתו של מר משה וילנר (להלן: "משה") שהייתה נעולה. בנסיבות האמורות, פתח משה את הדלת והנאשם שאל את משה האם הוא רוצה למכור טיוטה. בתגובה, אמר לו משה "אתה גנב ואתה עצור". לאחר מכן, נמלט הנאשם מן המקום.
4. בהמשך, התפרץ הנאשם לביתו של מר יהושע אלימה (להלן: "יהושע"), פתח את דלת הכניסה שהייתה סגורה ולא נעולה, ונכנס אל הבית, עת היה המתלונן בחצר הבית, ונטל ממנו תיק גב שהכיל בגדים שונים השייכים לבני משפחת אלימה ונשא אותו מן הבית.

בעשותו כאמור, התפרץ הנאשם למגורי אדם בכוונה לבצע גניבה, נשא ונטל את הרכוש הגנוב כשהוא מתכוון לשלול אותו מבעלו שלילת קבע.

5. עפ"י פרט האישום השלישי, בשעה 8:15 או בסמוך לכך, דחף הנאשם את דלת ביתה של הגב' שירלי ברקן (להלן: "שירלי"), שהייתה פתוחה ולא נעולה, בעודו אוחז בתיק שנטל מבית אלימה ובתוכו הבגדים שהיו בו והכרטיסים שנטל מביתה של סיון, ונכנס אל הבית, שם פגש בשירלי שהייתה בגפה בבית ולאחר דין ודברים ביניהם, ביקשה ממנו שירלי לצאת מן הבית. מיד בסמוך, הנאשם יצא מן הבית והשליך את התיק בשביל הסמוך.

בעשותו כאמור נכנס הנאשם למגורי אדם במטרה לבצע גניבה.

הטיעונים לעונש:

6. יצוין, כי במועד הדיון שנקבע לצורך שמיעת הטיעונים לעונש, ביום 03.07.19, הודיע הנאשם לבית המשפט כי אין הוא חפץ לטעון לעונש. נוכח דברים אלו, נדחה מועד הטיעונים לעונש, בשבוע ימים, על מנת לאפשר לנאשם לשוחח עם באת כוחו ולשקול עמדתו בשנית.

7. ביום 10.07.19, התקיים הדיון הנדחה ובמסגרתו שב הנאשם הבהיר עמדתו כי אין בכוונתו לטעון לעונש וכי בהתאם לכך אין הוא מאשר לבאת כוחו לטעון עבורו. הנאשם הבהיר כי הוא מבין את השלכותיה של החלטתו זו וכי היא נובעת לא מתחושת חוסר אמון בבאת כוחו אלא מתוך חוסר אמון בבית המשפט. בהחלטה מנומקת שניתנה על ידי באותו המועד, אפשרתי לנאשם להימנע מלטעון לעונש וקבעתי כי אין לכפות זאת עליו או על באת כוחו בניגוד לרצונו.

8. בדיון נשמעו טיעוני המאשימה לעונש. בתום טיעוני המאשימה, נשאל הנאשם פעם נוספת האם שינה דעתו הוא מבקש לטעון לעונש או לומר דבר מה ולכך השיב הנאשם בשלילה.

טיעוני המאשימה לעונש:

9. ב"כ המאשימה הגישה לעיון בית המשפט את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (במ/1), את גזר הדין שניתן בעניינו ב - ת"פ 10732-05-17 במסגרתו ניתן כנגדו מאסר על תנאי בר הפעלה (במ/2), וכן אישור כליאות - (במ/3).

10. ב"כ המאשימה טענה, כי הנאשם יליד 1971, ובעברו 17 הרשעות קודמות בעיקר בעבירות רכוש, סמים והפרות הוראה חוקית, בגין ריצה תקופות ארוכות במאסר. בגין הרשעתו האחרונה משנת 2018 ריצה 26 חודשי מאסר בגין עבירות רכוש. נטען, כי הנאשם השתחרר ממאסרו בתאריך 20.12.2018, ולאחר חמישה ימים בלבד, חזר לסורו.

11. ב"כ המאשימה טענה, לפגיעה בערכים המוגנים של שמירה על קניינו של הפרט, הגנה על שלום הציבור ורכושו והגנה על תחושת בטחון הציבור. נטען, כי מידת הפגיעה בערכים אלו הינה משמעותית, בשים לב לסמיכות הזמנים בין אישום לאישום, לשווי הרכוש ולעובדה כי מדובר היה בשעת בוקר מוקדמת, בעת שהמתלוננים שהו בביתם.

12. באשר למדיניות הענישה הנוהגת הפנתה ב"כ המאשימה למספר פסקי דין, **רע"פ 916/17 בוסקילה נ' מ"י**, **רע"פ 8987/16 אבו חסיין נ' מ"י**, **רע"פ 7329/14 אדלר נ' מ"י**, **רע"פ 8399/15 קדוש נ' מ"י**, **רע"פ 1600/15 אבו עזיז נ' מ"י**, **ת"פ 44080-05-16 בימ"ש רחובות, מ"י נ' טומצ'וק**, ופסק הדין שניתן ע"י ערכאת הערעור בעניינו.

13. באשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה - טענה ב"כ המאשימה, כי הנאשם התפרץ לדירות, בשעות בוקר, בזמן שהבעלים נמצאים בבית, חלקם אף פגשו בו ודיברו איתו, נסיבה המעידה על פוטנציאל התלקחות אלימה. כפי שנקבע בהכרעת הדין, המתלוננת סיוון, הניקה את בנה בחדר השינה, בזמן שהנאשם נכנס לביתה, ואף ביקשה ממנו שלא ייכנס, כי אינה לבושה. הנאשם לא נרתע, פתח את תיקה ונטל רכוש. גם באישום השני, הנאשם פגש במתלונן משה, אשר הורה לו לעצור, אך הנאשם ברח והתפרץ לבית אחר. עפ"י האישום השלישי, המתלוננת שירלי פגשה בנאשם בכניסה לביתה. נטען בנסיבות האמורות, כי הנזק שהיה צפוי להיגרם הוא עצום. לטענת ב"כ המאשימה מעשיו של הנאשם מצביעים על תעוזה ותכנון, שכן תכנן את ביצוע העבירות מבעוד מועד, עת שיקר למעסיקו לצורך כך, ומסר לו שחש בעייפות, והמעסיק איפשר לו לנוח במשאית. עוד נטען, כי שווי הרכוש שנגנב, הוא רב, והוא הוחזר לבעליו לאחר שהנאשם נתפס בכף.

14. נטען ע"י ב"כ המאשימה, כי אין לראות במעשיו של הנאשם כמסכת עבריינית אחת, כזו המגבשת מעשה אחד, אלא כמעשים נפרדים ביחס אליהם יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים. נטען, כי מסקנה זו מתבקשת לאור הלכת ביהמ"ש העליון ב - **רע"פ 5798/04** והמבחנים שנקבעו לפיה (המבחן הצורני והמבחן המהותי). לטענת המאשימה, בחינת מעשי הנאשם, בשים לב למיהות האינטרס הנפגע, מעלה כי מעשיו של הנאשם עומדים בשני המבחנים, שכן מדובר במעשים שונים, דירה שונה, מתלוננים אחרים ורכוש שונה שנגנב, ועל כן כל אישום מהווה מסכת עבריינית בפני עצמה.

15. סיכומו של דבר טענה ב"כ המאשימה, כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן באישום הראשון - לאור המפגש עם המתלוננת, נע בין 14 ל- 26 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית. באישום השני - נטען, כי לאור העובדה שהנאשם ניסה להיכנס לבית של משה וילנר, ולאחר מכן פרץ לבית נוסף, נע בין 18 ל- 28 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית, וכי באישום שלישי - המתחם נע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר וענישה נלווית.

16. ביחס לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, נטען כי הנאשם ניצל את זכותו לניהול משפטו, אך עם זאת, יש ליתן משקל לעובדה שלא נטל אחריות ולא הביע חרטה. לחובת הנאשם עומד כאמור, עברו הפלילי המכביד. בגין הרשעתו האחרונה, תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בן 7 חודשים שלא היה בו כדי להרתיעו. כאמור, הנאשם השתחרר ממאסרו האחרון, וכעבור 5 ימים בלבד, ביצע את העבירות בתיק דנן.

17. סיכומי של דבר, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש המצוי בחלקו העליון של כל מתחם ומתחם, ולגזור עליו 54 חודשי מאסר בגין שלושת האישומים, להורות על הפעלת המאסר המותנה במצטבר, כך שסה"כ ירצה 61 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו - 25.12.2018, בנוסף מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע על כל עבירות הרכוש ממדרג עוון ופשע, קנס ופיצוי למתלוננים.

18. כאמור לעיל, הנאשם ויתר על זכותו לטעון לעונש. יצוין, כי גם עובר להקראת גזר הדין, אפשר בית המשפט לנאשם ולבאת כוחו לטעון לעונש או לפנות אל בית המשפט בדברים, והנאשם סירב. בנסיבות אלו, אין לפני בית המשפט טיעונים מטעם הנאשם. ברי, כי בכל הנוגע לשיקולים הנוגעים למידת הפגיעה בערכים המוגנים, רמת הענישה הנוהגת ולנסיבות ביצוע העבירה - הידועות לבית המשפט - שומה על בית המשפט להתחשב בכלל הנימוקים הרלוונטיים, לחומרא ולקולא ולהתחשב בהם באופן מאוזן. אולם, לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אשר הנאשם נמנע מלחשוף את בית המשפט להן, לא יוכל בית המשפט ליתן משקל כלשהו במסגרת גזר הדין. דברים אלו הובהרו לנאשם מספר פעמים, אך הלה עמד על סירובו לטעון לעונש ובית המשפט כיבד את רצונו.

דין והכרעה:

קביעת מתחם אחד כולל או מספר מתחמי ענישה כמספר האישומים?

19. כאמור לעיל, עתרה המאשימה, כי בית המשפט יראה בכל אישום כאירוע העומד בפני עצמו ויקבע מתחם ענישה נפרד לכל אחד מן האישומים.

20. סעיף 40ג' לחוק העונשין קובע כך:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת."

21. בע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל, (מיום 29.10.14), להלן: "עניין ג'אבר" נקבע מבחן הקשר ההדוק לפיו: "אירוע אחד" יכול לכלול "מעשה אחד" ויכול לכלול גם "מספר מעשים" (סעיף 27 לפסה"ד).

22. עוד נקבע בעניין ג'אבר, כי:

"במרוצת השנים התפתחו שני מבחנים עיקריים לצורך הכרעה בשאלה דנן:

האחד, המבחן הצורני-עובדתי, שבמסגרתו בוחנים האם ניתן להפריד בין פעולות שנעשו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום, דהיינו האם מדובר בפעולה יחידה מתמשכת שלא ניתן לפצלה לתת-פעולות או שמא בשרשרת פעולות עוקבות שכל אחת מהן היא חוליה נפרדת. השני, המבחן המהותי-מוסרי, שנוהג בעיקר בעבירות הנעברות בגופו של אדם (להבדיל מעבירות רכוש), ושבמסגרתו מתמקדים בנזקים שגרמה התנהגותו של העבריין לנפגעי העבירה ובאינטרס החברתי שנפגע. במסגרת מבחן זה נבחנת בין היתר - אם לא בעיקר - שאלת ריבוי הנפגעים. בהקשר זה נקבע והודגש בשורת פסקי דין כי כאשר מדובר במספר נפגעים ממעשה אלימות או מעבירות מין יש לכל אחד מהנפגעים אינטרס עצמאי לשמירה על שלום גופו, אשר מטה את הכף לטובת "פיצול" המעשים והעונשים" (שם, פסקה 24).

23. אשר לשני המבחנים לעיל, נקבע, כי עסקינן במבחני-עזר בלבד, "וכי בסופו של דבר על בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, על פי נסיבותיו ומאפייניו, ואין בנמצא מבחן כולל וגורף שנותן מענה לכל סוגי המקרים" (פסקה 24).

24. עוד נקבע בעניין ג'אבר, כי "בשלב השני, לאחר שבית המשפט קבע האם התרחיש העובדתי שלפניו מורכב מ"אירוע אחד" או מ"כמה אירועים", עובר בית המשפט לשלב המהותי של מלאכת הענישה, במסגרתו עליו לקבוע את מתחם הענישה ההולם ביחס לכל אירוע ולגזור את העונש הראוי בנסיבות הקונקרטיות של כל אירוע. בשלב זה יש חשיבות גדולה לשאלות שבמהות - מספר הקורבנות, הנזק שהסבה התנהגות העבריין, האינטרסים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהתנהגותו. לפיכך בשלב זה ראוי לשוב ולבחון כל אירוע בהתאם למבחן המהותי-מוסרי שפותח והשתרש בפסיקת בית משפט זה, ולקבוע האם יש לפצל כל אירוע למספר מעשים, על כל הנובע מקביעה זו במישור העונשי" (פסקה 29).

25. ומן הכלל אל הפרט: כפי שקבעתי בהכרעת הדין, בבוקר יום 25.12.18, בתוך פרק זמן קצר כבן 45 דקות, ביצע הנאשם את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום - היינו, תחילה, התפרץ לביתה של המתלוננת סיון גובשטיין, דרך דלת הכניסה, בעודה מניקה את בנה התינוק בחדר השינה, פתח את תיקה ונטל ממנו רכוש לרבות כרטיסי אשראי וכרטיסים נוספים, כסף מזומן בסך של כ - 100 ₪ וזוג עגילים, ונשא אותם מן הבית לאחר שהמתלוננת קראה לו לצאת מן הבית. בהמשך הגיע אל ביתו של מר משה וילנר וניסה לפתוח את דלת הכניסה לבית שהיתה נעולה, כאשר יצא אליו מר וילנר שוחח עימו וכשדרש ממנו הלה לעצור, פנה

הלאה אל ביתו של מר יהושע אלימה, פתח את דלת הכניסה שהייתה סגורה אך לא נעולה ונטל ממנו תיק גב שהכיל בגדים. לבסוף, הגיע הנאשם אל ביתה של שירלי ברקן, דחף את דלת הכניסה שהייתה סגורה אך לא נעולה, בעודו אוחז בתיק שנטל מבית אלימה ובו בגדים שהיו בו ורכושה של סיוון, נכנס אל תוך חלל הבית, שם פגש בשירלי שהייתה בגפה בבית ולאחר דין ודברים ביקשה ממנו שירלי לצאת מן הבית. מיד בסמוך, יצא מן הבית והשליך את התיק בשביל הסמוך.

26. בשל סמיכות הזמנים בין המעשים והסמיכות הגיאוגרפית בין הבתים בהם בוצעו העבירות, כפי שזו נקבעה בהכרעת הדין, שקלתי לקבוע כי מדובר במסכת עבריינית אחת. אולם, לאחר שבחנתי את נסיבות ביצוע העבירות, על רקע המבחנים שנקבעו בהלכת ג'אבר, אני קובעת כי יש להתייחס לכל אירוע כנפרד ועצמאי. הטעם להחלטתי זו נעוץ בעובדה שבכל מקרה התפרצות/כניסה למגורים ביצע הנאשם את כל יסודות העבירה, בכל פעם מחדש. בכל מקרה הוא נכנס לבית אחר, פגע באינטרס רכושי ובפרטיות של מתלונן אחר. אף אחת מן העבירות אינה תלויה בביצוע האחרות, אינה תלויה בה או כפופה לה ואינה נובעת ממנה (להבדיל, למשל מעבירת גניבה המתרחשת בהמשך להתפרצות, או לעבירת פגיעה הקשורה בקשר הדוק לעבירה של החזקת סכין באותו מועד ומקום). לפיכך, מסקנתי היא, כי עפ"י המבחן הצורני שנקבע בהלכת ג'אבר, מעשי העבירה אשר בביצועם הורשע הנאשם, מהווה שרשרת פעולות עוקבות שכל אחת מהן היא חוליה נפרדת, וכי גם המבחן המהותי-המוסרי, מתיישב עם קביעת מתחמים נפרדים לכל אישום, הגם שאין עסקינן בעבירות אלימות או מין, אלא בעבירות רכוש, וזאת נוכח ריבוי הנפגעים ומידת הפגיעה בהם.

27. בקביעתי זו, הונחיתי מפסיקת כב' בית המשפט המחוזי מרכז ב - **עפ"ג 25183-10-16 טומשצ'וק נ' מדינת ישראל (1.1.17)**, אשר אישרה את קביעת בית משפט קמא (כב' השופט מנחם מזרחי) לפיה בנסיבות דומות למקרה זה שלפניי, נקבע מתחם נפרד לכל מקרה התפרצות, גם לאלה שבוצעו באותו המועד.

28. עפ"י הוראות סעיף 40 לחוק העונשין ומן הנימוקים המפורטים לעיל, אני קובעת כי יש לקבוע מתחם ענישה נפרד עבור כל אחד מן האישומים. ואולם, לאור סמיכות הזמנים והמקום ולאור הדמיון בין מעשי העבירה, יקבע עונש אחד כולל עבור כלל העבירות.

קביעת מתחם העונש ההולם:

29. עקרון ההלימה הינו העיקרון המנחה בהתאם לסעיף 40 לחוק. בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בהם הורשעו הנאשמים, במידת הפגיעה בערכים, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

30. **במעשיו פגע הנאשם בערכים החברתיים** של זכות האדם להגנה על קניינו ורכושו, זכות האדם לפרטיות לתחושת ביטחון והגנה על הסדר הציבורי. בעבירות ההתפרצות, הפגיעה אינה מתמצית אך ברכוש שנגנב, אלא כוללת פגיעה קשה בפרטיות המתלוננים כאשר אדם זר נכנס לביתם-מבצרם, תחושת חוסר האונים וחוסר בטחון

הנלווים לכך. מכאן כפל הפגיעה - כלכלית ונפשית. עבירות אלו כונו זה מכבר "מכת מדינה" בשל ריבוי, קלות ביצוע, הקושי לתפוס את מבצעה, והפגיעה הקשה בקורבנות העבירה ובציבור כולו.

31. יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 3297/10 **איליה וולקוב נ' מדינת ישראל** (24.05.12):

"בעבירות ההתפרצות יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור ואת התחושה של "בית הוא מבצר". קם אדם בבוקרו של יום וכשחוזר לביתו בסוף עמל יומו הוא מוצא כי חדרו לפרטיותו ונטלו את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי יאמוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס הנגרמים לציבור שנפגע מאותן עבירות גניבה והתפרצות."

32. ברע"פ 10551/09 **מרק יורובסקי נ' מדינת ישראל** (07.01.10) הודגש, כי:

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לבטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם."

33. **אשר לנסיבות ביצוע העבירות**, כפי שקבעתי בהכרעת הדין, הנאשם ביצע את העבירות בשעה שהגיע עם מעסיקו לביצוע עבודה בקיבוץ וניצל את פרק הזמן שניתן לו לצורך מנוחה במשאית, במהלכו לא היה נתון להשגחת המעסיק, לשם ביצוע. העבירות בוצעו לאור יום, בשעת בוקר (בין 07:30 - 08:15 לערך), שעה שבה סביר שבני הבית ימצאו במקום. ואכן ככלל בבתי אליהם פנה הנאשם עפ"י כתב האישום (פרט לביתו של אלימה) פגש במתלוננים. נסיבות אלו, שבהן הנאשם נכנס אל בית המתלוננים ופוגש בהם פנים אל פנים, במרחק פיזי קצר ביותר מהם, היו עלולות להביא לסיטואציות אלימות ולסיכון המתלוננים, עד כדי תוצאות הרוגז אסון ממש. עוד כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשם ביצע את העבירות תוך שהוא פונה ישירות אל דלת הכניסה של הבתים ופותח אותה או מנסה לעשות כן. מכאן, אני למדה כי הנאשם לא חשש ולא הורתע מהיתקלות עם בני הבית, ועוד אני למדה על התעוזה העבריינית של הנאשם במעשיו.

34. תחילה, נכנס הנאשם אל ביתה של המתלוננת סיוון, בעוד שהייתה מניקה בחדר השינה את תינוקה הרך. על סערת הרגשות, החוויה הקשה והמשקעים שנותרו בסיוון בעקבות מעשה עבירה, ניתן היה ללמוד מעדותה. המתלוננת הטיבה לתאר את מצבה הנפשי בזמן האירוע, לאחריו, וגם בעת עדותה בבית המשפט - עת נדרשה לראשונה, מאז האירוע, לפגוש בנאשם. הנאשם לא נרתע מצעקתה של סיוון לעברו ודרישתה כי יצא מן הבית ועזב רק לאחר שנטל מתיקה רכוש בהיקף לא מבוטל - כרטיסי אשראי, כרטיסים שונים אחרים, תעודות אישיות, כסף מזומן וזוג עגילים. אמנם, אין בכתב האישום הערכה כספית של הרכוש, אך ניתן לקבוע למצער ביחס לפגיעה בפרטיותה של סיוון - הן בעצם החדירה לביתה בנסיבות שפורטו והן בנטילת מסמכים, תעודות אישיות וזוג עגילים להם יש ערך סנטימנטלי עבורה - כי מידת הפגיעה הינה משמעותית וברף הגבוה.

35. לאחר האמור, פנה הנאשם אל ביתו של מר משה וילנר. גם הפעם, הנאשם לא חשש לפנות ישירות אל דלת

הכניסה וניסה לפתוח אותה. מאחר והדלת נעולה, לא עלה בידי הנאשם לבצע זממו, אך בעת שיצא אליו מר וילנר - ניהל עימו הנאשם שיח, ושאל אותו אם הוא רוצה למכור טויוטה. גם מן האמור, ניתן ללמוד על תעוזתו של הנאשם אשר יזם את המגע עם המתלונן. למרות שדרש ממנו מר וילנר לעצור, עזב הנאשם את המקום והמשיך בביצוע עבירות. הנאשם פנה אל ביתו של מר אלימה, פתח את דלת הכניסה לבית ונטל משם תיק שהכיל בגדים.

36. מצויד בתיק שנטל מבית משפחת אלימה ובחפציה האישיים של סיוון, פנה הנאשם לבסוף אל ביתה של שירלי ברקן, ושם הנאשם פתח את דלת הכניסה ונכנס אל תוך חלל הבית. תיאורה של גב' ברקן את המפגש עימו בעדותה, אותה מצאתי כמהימנה, מעורר חלחלה ויש בו בכדי לגלם את הסיט של כל אדם שסבור לתומו שביתו הוא מבצרו ולפתע מגלה שחולל - "אותו בוקר... יצאתי מחדר השינה לכיוון הסלון, הדלת הייתה פתוחה, אני רואה אדם בפתח הבית..." (עמ' 44 לפרוטוקול). גם עם שירלי ניהל הנאשם שיחה ושאל אותה "מי זה אבי גבאי" ובהמשך התעניין איך לצאת מן הקיבוץ וכיצד להזמין מונית. גם מהתנהלותו זו של הנאשם ניתן ללמוד, כי ביצע את העבירות ללא כל חשש ומורא, בתעוזה רבה, באור יום, בפנים גלויות, בשעת בוקר בה סביר לפגוש בבני הבית, כשהוא נכנס ישירות בדלת הראשית ומנהל עימם שיחות שלמות.

37. מנגד, ניתן לומר כי הרכוש נלקח מביתם של סיוון ומשה בלבד, וכי בביתם של משה וילנר ושירלי, לא ניטל רכוש. אמנם, היה זאת מאחר ומעשיו של הנאשם הופרעו ע"י משה ושירלי, אך בכל זאת ראוי לציין כי הנאשם לא התעמת עימם, לא גילה כל גילויי אלימות כלפיהם, נסוג לאחר השיחה עימם ועזב את ביתם.

38. עוד יש לציין, כי הרכוש שניטל מביתו של מר אלימה היה בשווי נמוך (תיק ובו בגדים), וכי אין הערכה כספית של הרכוש שניטל מסיוון. ביחס לכסף המזומן שניטל ממנה, המדובר בסכום נמוך (100 ₪) וגם ביחס לעגילים מסרה סיוון בעדותה כי אינם בעלי ערך כלכלי רב, אלא בעיקר בעלי ערך ריגשי עבורה.

39. יוזכר, כי לאחר הכניסה לביתה של שירלי, הנאשם השליך את התיק בסמוך לביתה ובו הבגדים וכן הכרטיסים שנלקחו מסיוון. בכך, ניסה הנאשם לטשטש ולהעלים מעשיו.

40. מנגד, הרכוש הוחזר לבעליו, לאחר שהנאשם עוכב והתיק נתפס.

41. עוד ראוי לציין, כי כאשר אותר הנאשם בקיבוץ ועוכב, הוא שיתף פעולה, לא התנגד לעיכוב ולחיפוש שניעשו עליו, המתין לבואם של השוטרים ולא ניסה להימלט מהמקום.

42. מן הנסיבות עולה, כי בבסיס מעשיו של הנאשם תכנון מסוים (שכן, עזב את מעסיקו בביתה של לקוחה בטענה שהוא הולך למשאית לנוח ולמעשה פנה לביצוע העבירות), אך הן נעדרות כל תחכום ובוצעו בהעדף כלים ולא לוו באלימות מסוג כלשהו כלפי רכוש או כלפי המתלוננים.

43. נוכח כלל הנסיבות המפורטות לעיל, אני קובעת כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הבינוני-הגבוה.

44. **בחינת מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים, בהם הורשעו נאשמים בביצוע עבירות התפרצות, גזרו בתי המשפט עונשי מאסר לתקופות משמעותיות:

א. ב - ע"פ (מרכז) 5599-04-14 **ערב נ' מדינת ישראל** (17.6.14), הנאשם הורשע בעבירה של התפרצות למקום מגורים בצוותא, ניסיון גניבה, היזק לרכוש והפרת הוראה חוקית. העבירה בוצעה עם אחרים תוך תכנון מוקדם ותחכום. נגזרו עליו 10 חודשי מאסר בפועל. הערעור נדחה.

ב. ב - ע"פ (חיפה) 17277-02-13 **מדינת ישראל נ' פסחוב** (2.5.13), הנאשם הורשע בביצוע עבירה של התפרצות לבית מגורים בצוותא כדי לבצע עבירה. בית-משפט השלום גזר עליו 12 חודשי מאסר בפועל, חלקם בחופף וחלקם במצטבר לעונש אותו ריצה באותה עת. בית-המשפט המחוזי קיבל את הערעור והחמיר את עונשו של הנאשם ל-15 חודשי מאסר בפועל במצטבר לעונש אותו ריצה באותה עת.

ג. ב - רע"פ 5090/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (17.7.13), הנאשם הורשע בביצוע עבירות של התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע עבירה בגניבה ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר. לנאשם עבר פלילי מכביד. נדחתה בקשת רשות ערעור.

ד. ב - רע"פ 3063/11 **כהן נ' מדינת ישראל** (17.4.11), הנאשם הורשע בביצוע עבירות של התפרצות למגורים בכוונה לבצע עבירה, ניסיון גניבה, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. בית משפט השלום גזר על הנאשם צו מבחן למשך שנתיים ושירות לתועלת הציבור. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והשית עליו 24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור של הנאשם והותיר את העונש על כנו.

ה. ב - רע"פ 4352/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (1.9.13), הנאשם הורשע בביצוע עבירות התפרצות לדירת מגורים, לאחר שנטל את מפתח הדירה מארון החשמל ונכנס פנימה. המתלונן ראה את הנאשם בדירתו, וזה ברח ממנה. לנאשם עבר פלילי מכביד. נגזרו עליו 24 חודשי מאסר בפועל, הופעל מאסר על תנאי ובסך הכל הושתו עליו שלוש וחצי שנות מאסר.

ו. ב רע"פ 244/10 **קרופניק מיר נ' מדינת ישראל** (25.01.10), הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע 3 עבירות התפרצות ו- 3 עבירות גניבה. לנאשם עבר פלילי. בית משפט השלום גזר עליו 18 חודשי מאסר, והפעיל מאסר מותנה, כך שסך הכול הושתו עליו 27 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו וגזר עליו 30 חודשי מאסר לצד הפעלת המאסר המותנה, ובסך הכל 39 חודשי מאסר.

בית המשפט העליון דחה את הבקשה לרשות ערעור בצינו, כי נסיבותיו האישיות של הנאשם ורצונו להשתקם ולטפל בהתמכרותו לסמים נסוגות מפני שיקולי ההרתעה.

ז. ב - רע"פ 1383/15 **לב ארי נ' מדינת ישראל** (03.03.2015), הנאשם הורשע על פי הודאתו בשני אירועים של התפרצות וגניבה בצוותא חדא והסגת גבול. נוכח תסקירים חיוביים בית משפט השלום גזר עליו 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי בתל אביב החמיר את עונשו והטיל עליו שנת מאסר בפועל. בקשת רשות הערעור נדחתה.

ח. ב - רע"פ 8637/14 **עבאסינ' מדינת ישראל** (13.01.2015), הנאשם הורשע על פי הודאתו בשני אישומים, שבכל אחד מהם יוחסו לו עבירות של התפרצות לדירת מגורים וגניבה. הנאשם נעדר עבר פלילי. בית משפט השלום קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין כל אישום נע בין 10-24 חודשי מאסר, והשית עליו 16 חודשי מאסר. לאור גילו הצעיר, העדר עבר פלילי וסיכויי השיקום, הפחית בית המשפט המחוזי את עונשו ל- 12 חודשי מאסר. בקשת רשות הערעור שהגיש נדחתה.

ט. ב - ע"פ 748-03-14 **מדינת ישראל נ' מוחמד עתאמלה** (לא פורסם), הנאשם הורשע בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים בצוותא, 2 עבירות של כניסה למקום מגורים בצוותא, סיוע להתפרצות בצוותא, 4 עבירות גניבה בצוותא ובסיוע לגניבה, בית משפט השלום גזר על הנאשם 30 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו ל- 42 חודשי מאסר, מאסרים מותנים הופעלו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש בגין תיק זה.

י. ב - רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.02.14), הנאשם הורשע על פי הודאתו, בשני תיקים, בביצוע 3 עבירות התפרצות, 2 עבירות גניבה ו- 2 עבירות של הפרת הוראה חוקית. לנאשם עבר פלילי מכביד. בית משפט השלום קבע, כי מתחם העונש בגין כל אחת מעבירות ההתפרצות הינו 12-24 חודשי מאסר והשית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור.

יא. ב - רע"פ 9497/09 **אברהם יפרח נ' מדינת ישראל** (26.11.09), הנאשם הורשע בביצוע 3 עבירות של התפרצות למקום מגורים ו- 3 עבירות גניבה. לנאשם עבר פלילי, התסקיר המליץ על הליך טיפולי. בית המשפט השלום גזר על הנאשם מאסר על תנאי, פיקוח שירות מבחן והתחייבות. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו וגזר על הנאשם 24 חודשי מאסר. בקשת רשות הערעור נדחתה.

45. עוד נתתי דעתי לפסיקה שהוגשה על ידי המאשימה וגם בה יש לשקף את רמת הענישה הנוהגת. אציין, כי אמנם יש להבחין בין חומרת העבירות השונות שבוצעו ע"י הנאשם, אשר החמורה ביותר בעיני היא זו המפורטת בסעיף האישום הראשון (באותו מקרה גם היה מפגש עם המתלוננת וגם ניטל רכוש בעל ערך) אך עם זאת, בניגוד לטענת המאשימה, לא מצאתי כי השוני בין העבירות עפ"י נסיבותיהן הינו כה מהותי באופן המצדיק הבדל בקביעת מתחם

הענישה בכל אחת מהן.

46. לאור הפסיקה שהובאה בהרחבה לעיל, אני קובעת כי מתחם הענישה עבור כל אחד מן האישומים בהם הורשע הנאשם נע בין 12 ל- 24 חודשים.

גזירת העונש המתאים לנאשם שלפניי:

47. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

48. הנאשם שלפניי, יליד 1971, בעל עבר פלילי מכביד. בעברו 17 הרשעות קודמות, שעיקרן בעבירות רכוש, סמים והפרות הוראות חוקיות.

49. הרשעתו האחרונה של הנאשם, מחודש פברואר 2018, ניתנה בתיק ת"פ 10732-05-17, בגזר דין שניתן ע"י בית משפט השלום בתל אביב. באותו המקרה, הורשע הנאשם בביצוע שתי עבירות של הסגת גבול, שתי עבירות של גניבה, בעבירה של פריצה לרכב וכן בעבירה של הפרת הוראה חוקית. בגין הרשעתו האמורה ריצה הנאשם עונש מאסר בפועל של 26 חודשים. במסגרת אותו גזר דין הופעלו מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר והוטל עליו עונש מאסר מותנה, בן 7 חודשים בעבירות רכוש, שהינו בר הפעלה בענייננו. יתרה מכך, הנאשם ביצע את העבירות נשוא כתב האישום שלפניי בחלוף 5 ימים בלבד (!) ממועד שחרורו ממאסרו הקודם, זאת כעולה מאישום כליאות שהוצג לפניי (במ/3).

50. מן האמור, ניתן ללמוד כי הנאשם נעדר כל מורא ממרותו של החוק וכי לא היה בניהול ההליכים הקודמים כנגדו ובתקופות המאסר הממושכות אותן ריצה בכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות.

51. כזכור, הנאשם כפר במיוחס לו ובהמשך לכך נוהל הליך של שמיעת ראיות בו נדרשה העדתם של כלל המתלוננים. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות, וזאת לאחר שקבעתי כי גרסתו אינה מהימנה, רוויית סתירות וכבושה והעדפתי על פניה את עדויות המתלוננים ככאלו המתיישבות האחת עם רעותה ועם יתר הראיות בתיק החקירה. ברי, כי זכותו של הנאשם לכפור ולעמוד על כך שהמאשימה תוכיח אשמתו מעבר לכל ספק סביר, ואולם בנסיבות אלו אין הנאשם זכאי לאותה ההקלה הניתנת בעת גזירת הדין לנאשמים שבוחרים להודות, ליטול אחריות ולחסוך את העדתם של המתלוננים.

52. הואיל והנאשם בחר שלא לטעון לעונש, הרי שלא הוצגו לפני בית המשפט במסגרת הליך זה (לרבות, מצב כלכלי, משפחתי, רפואי ונפשי) על מנת ליתן להם ביטוי במסגרת גזר הדין. הצוהר היחיד לבחינת נסיבותיו האישיות של הנאשם, ניתן לבית המשפט מעיון בגזר הדין שניתן כנגדו בתיק ת"פ 10732-05-17, שם נטען כי הנאשם ביצע את העבירות על רקע התמכרותו לסמים מנעוריו, וכן טען לרקע משפחתי מורכב וקשה, לרבות אלימות שספג מאביו. עוד עולה מגזר הדין, כי היה ניסיון לשלב את הנאשם בהליך טיפולי, שלא צלח.

53. סבורני, כי במקרה דנן, אין אינטרס שיקומי שניתן להתייחס אליו במסגרת גזר הדין ואינטרס הענישה ואינטרס הרתעת היחיד והרבים הינם מובהקים, ולכן בבחינת העונש המתאים לנאשם שלפניי, מצאתי כי יש לגזור את דינו ברף הבינוני - הגבוה.

סוף דבר:

54. אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 50 חודשי מאסר בפועל, שימנו מיום מעצרו 25.12.18.

ב. אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה שניתן במסגרת ת"פ 10732-05-17 (שלום ת"א) (במ/2) במצטבר לעונש המאסר בפועל, כך שבסה"כ ירצה הנאשם 57 חודשי מאסר בפועל.

ג. 12 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. 9 חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת רכוש מסוג עוון.

ה. פיצוי למתלוננת 1, ע.ת. 6, בסך של 5,000 ₪, אשר ישולם בתוך 60 ימים מהיום.

ו. פיצוי למתלונן 2, ע.ת. 10, בסך של 2,500 ₪, אשר ישולם בתוך 60 ימים מהיום.

ז. פיצוי למתלוננת 3, ע.ת. 14, בסך של 3,500 ₪, אשר ישולם בתוך 60 ימים מהיום.

ח. קנס בסך של 5,000 ₪, שישולם בתוך 90 ימים מהיום, או 60 ימי מאסר תמורתו.

ניתן בזאת צו כללי להשבת המוצגים לבעליהם הידועים.

זכות להגיש ערעור לבית המשפט המחוזי לוד בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' אב תשע"ט, 05 אוגוסט 2019, בהעדר הצדדים.

